

Aanbiedingstoespraak "Homo in de Klas"

De christelijke homo-emancipatie, tot een paar jaar geleden nog een volstrekt onbekend terrein. Toch, al die tijd bleek de spreekwoordelijke markt ervoor aanwezig te zijn; in kerk, in onderwijs, in politiek en media. Kortom in onze samenleving. Het behoeft maar een korte rondgang langs welgewaardeerde oudere ContrariO leden en we leren vooral een geschiedenis kennen die veelal door moeite, onbegrip en menselijk onvermogen doorspekt is. Die paar procent, waarvan het CBS spreekt, op een Nederlandse bevolking die anders geaard is, die homo of lesbienne is; een deel daarvan onder hen in orthodox-christelijke kring, een deel van hen hier vandaag aanwezig. Waar gaat het eigenlijk over?

Het gaat over hen die in de stilte en van heel dichtbij het vreemdelingschap ervaren. Niet enkel als Christen in een postmoderne samenleving, ja ook, maar in het bijzonder als homo of lesbienne. Jong volwassenen die in hun persoonlijkheidsvorming zoeken naar, in de eerste plaats veiligheid en respect en wellicht onbewust of bewust ook zoeken naar bevestiging, soms in de maar schaars voor handen zijnde christelijke rolpatronen; de christelijke homo politicus, de christelijke homo onderwijzer, de christelijke homo presentator? Waar is hij, waar is zij? Het gaat over volwassenen die onder maatschappelijke en kerkelijke druk en daarmee tegen eigen gevoelens in kozen voor een huwelijk met iemand van het andere geslacht; "Immers, het zal wel overgaan". Het gaat over ouders die koste wat kost, de dominee wel goed wilden praten naar hun homo kind toe, maar die het in de intimiteit van het gezin simpelweg niet konden en tot overmaat hun kind uit de kerkelijke gemeenschap zagen opstappen. Daar gaat het, voor een groot deel althans, over. En de stilte? Die bleef. De stilte, in kerk, op school en op het werk. De stilte, die oorverdovende stilte.

Pinksteren leggen wij in de christelijke kerk uit als uitstorting van de Heilige Geest die als een windvlaag in ons midden kwam. Naar deze tijd vertaald, noem het gerust een geest van inspiratie, compassie en bewogenheid. Je hebt die Geest nodig voor groei, voor beweging. Mogen we heel misschien God wel danken voor Zijn Geest die ook hen inmiddels mondig maakte, die ook hen deed opstaan, die ook bij anderen een luisterend oor gaf?

De christelijke homo-emancipatie anno 2009. Goddank, een stap voorwaarts, een welkom, een meer hartelijk geluid. Oudere en jongere christelijke homo's en lesbiennes voelen zich meer en meer gesterkt en zelfvertrouwd genoeg om op te komen voor hun plek in kerk en al dan niet christelijke samenleving en zo ook voor de plek van de ander. Wat gaat er vanuit de grotendeels gelijkgestemdheid, zoals die ook hier bij ContrariO ervaren wordt, een onmetelijke kracht uit. Alleen zij die het betreffen, zijn in staat verandering te bewerkstelligen. Ook vandaag roepen we zo alle christelijke homo's en lesbiennes op om hun stem te laten horen. Niet per sé vanuit provocatie of rebellie, uit oud zeer of slachtofferrol, maar hopelijk, hoe begrijpelijk moeilijk soms ook, vanuit de geest van compassie, inspiratie en bewogenheid. We hebben jou nodig. Met God kun je het, met God kun jij het!

Terug naar het hier en het nu, de actualiteit. Middelburg, afgelopen dinsdagmiddag. Professor Oomen presenteert haar onderzoeksrapport "Recht op Verschil?". Hierin bracht zij actueel in kaart de perceptie onder 7500 orthodox- en bevindelijk christenen over de toenemende gelijke behandeling van homoseksuelen in een inmiddels, zeg maar gerust, geseculariseerd Nederland; Op de vraag: „Is uw standpunt over homoseksualiteit in het algemeen in de afgelopen vijf jaar veranderd?“, antwoordde bijna 70% „Nee, ik had vroeger moeite met homoseksualiteit en dat heb ik nog steeds“. En 40% is het er zeer mee oneens dat de huidige regering met minister Plasterk homoseksualiteit bespreekbaar heeft gemaakt. Het is maar hoe u het interpreteert Minister.

In het licht van waarover ik zojuist sprak; hén, die paar procent christelijke homoseksuelen in ons land; ik durf bijna voor een ieder van hen te spreken, wanneer ik zeg dat wij het er 'zeer mee eens' zijn dat mede door uw toedoen homoseksualiteit meer bespreekbaar is en wordt gemaakt.

En heus, dan blijft gelden; *c'est la ton qui fait la musique*, oftewel, de wijze en ten dele ook uw wijze waarop is en blijft van belang; het is voorlopig een gevoelig thema. Desalniettemin, ook namens ContrariO dank voor uw pogen en daadwerkelijk positief bijdragen waarbij we aansluitend u ook de wijsheid en empathie met deze en onze bevolkingsgroep blijvend toe wensen en toe bidden.

Dat orthodox en bevindelijk christenen zich beknot voelen in hun vrijheid de homoseksuele praxis als zondig te beschouwen, één van de conclusies van het rapport Oomen, is, zo vindt ook ContrariO, een zorgelijke ontwikkeling. Zovelen die de bijbel oprecht als leidraad in het persoonlijk leven willen aanhouden, maar daarmee eveneens zoveel verschillende uitwerkingen op individuele levens van christenen. Recht op verschil, ja zeker, maar voor ieder recht geldt ook een verantwoordelijkheid. Voor hen die zich tegen een homoseksuele relatie uitspreken, en dat zijn er velen volgens het rapport Oomen, geldt een evenzo zware christelijke taak als hen die die leefregel vervolgens willen en kunnen naleven. Het "nee" als eindstation, liet vaak wel de homo achter op het perron en gaf hem in de kilte het nastaren. De logge trein reed verder. Het pastoraat en de kerkgemeenschap dient zich bij een 'nee' in de eerste plaats ook zorgvuldig te bezinnen op haar eigen pastorale positie; zijn wij in staat de alleenstaande homo of lesbienne een warme en volwaardige plek te geven in onze gemeenschap? Homo's en lesbiennes die vaak na zwaar en zorgvuldig afwegen op grond van diezelfde bijbel tot andere conclusies komen, dienen eveneens met eenzelfde respect tegemoet te worden getreden. Het zou overbodig moeten zijn dit nog langer te moeten benadrukken. Jezus is wat dat aangaat het nummer één voorbeeld; juist Hij zocht de omgang met de ander en daarmee het andere. Laten we Hem ook daarin volgen.

De persoonlijke ontmoeting, zoals ook Professor Oomen die duidde in haar onderzoek, als effectief middel in het pogen bekend te raken met en in het wegnemen van vooroordelen, heeft ook in het werk van ContrariO haar effectiviteit ruimschoots bewezen. Als vrijwilligers die als professionals te werk moeten gaan, en, als vrijwilligersorganisatie die haast als maatschappelijke organisatie zich dient op te stellen, weten we ons vooral en in de eerste plaats door de geest van compassie voortbewogen, niet vanwege eigen tijd of energie. Makkelijk is dat niet altijd. Dat al dan niet christelijke politiek, organisaties en media ons weten te vinden, stemt ons als ContrariO daarin alleen maar positief en hoopvol. Het faciliteren van ons werk middels gebed en ook of daarin uit voortvloeiend expertise, mental support en ook financiële middelen, helpen ons daarin enorm. De reactie deze week bij monde van Partijleider Arie Slob van de ChristenUnie, stemde ons ook zo weer positief, als ik citeer; „Wij zijn blij met de samenwerking tussen het gereformeerd voortgezet onderwijs en ContrariO”.

Die samenwerking, die met het Gereformeerd Identiteitsplatform en daarmee het Gomarus College Groningen, het Greijdanus College Zwolle, het Guido de Bres Amersfoort en de Gereformeerde Scholengemeenschap Rotterdam, oftewel het gereformeerd voortgezet onderwijs in Nederland is een meer dan een zakelijke samenwerking. Het is een ontmoeting vanuit kwetsbaarheid en integriteit geweest en zal dat hopelijk ook blijven. Daarmee heeft ContrariO een samenwerkingspartner in het christelijk maatschappelijk veld gevonden waarin wederzijds een groot vertrouwen en waardering uit spreekt. ContrariO spreekt uit, dat naar gelang capaciteit en middelen er zo hopelijk meerdere samenwerkingsverbanden zullen ontstaan in het veld van christelijke media, politiek, onderwijs en vanzelfsprekend in kerkelijk Nederland.

De bijzonder grote inzet en verdiensten van de lesmethode projectgroep, van GRIP zijde onder leiding van Lucy Doorn en van ContrariO zijde onder leiding van René Venema, verdient in de eerste plaats enorme dank voor hun enthousiaste inzet, fijngevoeligheid en didactische kunde. Een samenwerking tussen twee organisaties die ook zo als voorbeeld voor christelijke homo-emancipatie anno 2009 kan worden gesteld. Een voorbeeld in die geest van compassie, inspiratie en bewogenheid.

Een veilig klimaat voor die ene jongen, dat ene meisje aan de vooravond van een leven als volwassen christen, als homo of lesbienne én daarmee als kind van God, net als al hun andere klasgenootjes. Ik dank u wel.